

[Bracher.]

hastige udvikling i erhvervslivet og i samfundet i øvrigt. Rammerne kan måske synes at være vel vide. Det hedder gang på gang: arbejdsministeren fastsætter nærmere regler. Det giver i al fald stor fleksibilitet; man mangler måske noget i fasthed.

Der kan være en vis frygt for, at der skal opbygges et betydeligt administrativt apparat. Oprettelse af mange råd fører ofte til udvidelse af administrativt personale. Det er vort håb, at administrationen af denne lov kan holdes inden for rimelige grænser.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at de mange skader og ulykker på arbejdspladser er meget bekostelige. Der nævnes et beløb på 1 mia kr., og nu hører vi, hr. Aage Frandsen fremsætter den udtalelse, at beløbet er betydelig højere. Det vil forhåbentlig kunne nedbringes betydeligt, når sikkerhedsgrupperne kommer rigtig i funktion. Det er jo en kendsgerning, at mange ulykker sker, fordi medarbejderne på virksomhederne tilsidesætter de sikkerhedsregler, der findes. Kan loven føre med sig, at den enkelte på virksomhederne bliver sig sit ansvar over for sig selv og over for andre mere bevidst, så er meget nået. Der skal nok lidt af en mentalitetsændring til. Princippet: det går nok, duer jo ikke. Her er et forhold, som sikkerhedsrepræsentanterne må have for øje.

Vi ser hen til, at det forebyggende, der ligger i loven, vil medføre besparelser både i menneskeliv og i penge. Og så håber vi, at vi kan få oplysninger om, hvor meget denne lov vil koste. Men vi er da fuldstændig indforstået med, hvad hr. Erling Dinesen også sagde her, at de store beløb, der gives ud i dag, kan jo nemt dække en hel del af det, loven vil komme til at koste, hvis man kan spare dem.

At sundhedsområdet er med i lovforslaget, er for os en særdeles god ting, og vi forventer en udbygning af dette område. Sikkerhed og sundhed på alle vore arbejdspladser går vi naturligvis helt ind for i kristeligt folkeparti, og vi lover i udvalget en saglig behandling af forslaget.

Fuglsang (DKP):

Vi ser med relativ velvilje på denne sammenfatning af de hidtidige love om arbejderbeskyttelse. Vi ser den samtidig som en

nødvendig, men også noget forsinket udvidelse til helt nye områder, idet nye produktionsmetoder, nye stoffer og nye materialer er kommet med. At det er nødvendigt, viser det voksende antal af invaliditetssager og førtidspensioneringer. Det er jo ikke, som meget reaktionære elementer søger at bilde folk ind, bekvemmelighedshensyn, der får folk til at bytte en arbejdsløn om med en pension. Vi godkender selvfølgelig de gode formål og hensigter, men for at leve op til dem, er vi også af den mening, at en hel del må ændres i løbet af udvalgsbehandlingen.

Det er som sagt en rammelov, hvor det på næsten alle afgørende områder hedder, at arbejdsministeren „kan“. Det vil i praksis sige, at lovens virke kommer til at afhænge af ministerielle cirkulærer og bekendtgørelser; af dem kommer det i sidste instans til at afhænge, i hvilket omfang de gode principper bliver ført ud i livet.

Netop vor tids udvikling, den tekniske udvikling, nye produktionsmetoder og materialer øger behovet for forskning. Derfor er det vores mening, at der direkte bør oprettes et arbejdsforskningsinstitut. Dette være sagt, uden at vi vil hindre arbejdsmedicinsk forskning på de bestående universiteter.

Angående det meget vigtige spørgsmål om pligt og ansvar med hensyn til lovens overholdelse og gennemførelse så mener vi, at det som grundprincip må fastslås, at eftersom det er arbejdsgiverne, der rent faktisk har eneretten til at lede og fordele arbejde og produktion, så må dette ansvar ligge hos dem og ikke kunne overføres til drifts- og arbejdsledere. Det ligger, som bl. a. SIDS debatoplæg fra 1971 har sagt det, i kapitalismens væsen, at menneskelige hensyn i de fleste tilfælde tilsidesættes for en højere produktivitet og jagten på større udbytte. Det gør, at det er nødvendigt, at man giver sikkerhedsrepræsentanterne mulighed for virkelig kontrol og giver dem sikkerhed i deres arbejde bl. a. imod afskedigelse. Det bør for dem være sådan, ligesom det er for tillidsmænd, at kun arbejderne selv kan ansætte og afskedige dem.

Med hensyn til nyskabelser som brancherådene afhænger deres betydning af deres sammensætning, hvad arbejdsministeren kan betragte som repræsentativt, og også af, om